

**Geheime
opdracht**

Leesexemplaar

Luc Descamps

Geheime opdracht

P E L C K M A N S

Inhoud

- 1 Een vreemd bericht
- 2 Verrassingen
- 3 Een nieuw familielid
- 4 Picknick
- 5 Eindelijk alleen
- 6 Oona
- 7 De afspraak
- 8 Twee dieven in de nacht
- 9 De opdracht
- 10 Geboorteakte
- 11 Plan in gevaar

- 12 Het spookuur
13 Een papagaai in de kaaswinkel
14 Broeder Isidoor
15 In de schaduw van de abdij
16 Sterke eigenschappen
17 Springen
18 Met je ogen dicht
19 Lijstjes
20 De geheimzinnige onbekende
21 Feest

1

Een vreemd bericht

Wolf staart naar zijn computerscherm. Hij zit op zijn favoriete plek in zijn kamer: op zijn bureaustoel met wieltjes, aan zijn bureau met rechts drie laden. Die zijn veilig afgesloten met het sleuteltje dat hij in het blikken doosje met de afbeelding van een uil erop bewaart. Toen hij het kreeg van zijn tante Siggie zaten er pepermuntjes in, nu alleen nog dat sleuteltje. Het bureau staat voor het raam, zodat hij naar buiten kan kijken als hij even genoeg heeft van zijn computerscherm. Maar nu blijven zijn ogen onafgebroken op het scherm gericht. Er klopt iets niet.

Tien keer geconcentreerd in- en uitademen, dat heeft hij geleerd en die les past hij nog altijd toe als hij het moeilijk heeft. Zijn ogen moeten dan dicht en dat vindt hij nu extra lastig. Maar moeilijk gaat ook. Ook dat heeft Marijke, zijn therapeute, al meermaals gezegd. Dat is niet altijd waar, maar meestal geeft Marijke wel goede raad, dus sluit Wolf zijn ogen en begint aan de reeks van tien. Het helpt niet, het

computerscherm toont nog altijd hetzelfde beeld. Dan maar van voren af aan beginnen.

Wolf zet de computer uit, voelt aan de drie laden of ze goed zijn afgesloten en loopt daarna zijn kamer uit. Hij loopt naar beneden, kijkt vanuit de keuken of de drie bomen in de tuin nog altijd op hun plaats staan, tikt dan drie keer tegen de koelkast en loopt weer naar boven.

Hij gaat op zijn bureaustoel zitten, checkt of de drie laden zijn afgesloten en zet vervolgens de computer aan. Het scherm licht op en Wolf opent meteen zijn mailbox. Onwillekeurig houdt hij de adem in. De tekst is nog precies dezelfde, de afzender nog altijd onbekend. Wolf leest de mail drie keer na elkaar, maar de woorden willen niet wijken, ze weigeren om andere zinnen te vormen.

De grote eik in het park. Vijftig stappen noordwaarts. Vijftien stappen naar het westen. Drie meter hoog. Daar vind je de opdracht die je voor je twaalfde verjaardag moet volbrengen. Slaag en word twaalf, faal en...

Meer nog dan de woorden zorgen die drie puntjes ervoor dat de rillingen over zijn rug lopen. Wolf

houdt helemaal niet van zinnen die niet worden afgemaakt. Die geven nooit een duidelijke boodschap. Is de afzender gewoon vergeten om zijn zin af te maken? Of misschien moest hij of zij dringend iets anders doen? Maar waarom dan die drie puntjes? Daar verlies je toch ook tijd mee als je dringend weg moet? De andere mogelijkheid doet Wolf huiveren: wat als de afzender hem wil bedreigen? Wat als hij doodgaat als hij de opdracht – wat die ook mag zijn – niet voor zijn twaalfde verjaardag volbrengt? Zou dat kunnen? Of wil iemand gewoon een grap met hem uithalen? Dan is het in ieder geval geen leuke grap, maar er zijn nu eenmaal niet zoveel grappen waar Wolf om kan lachen.

Hij zou hier met mama over kunnen praten, of met Marijke. Nee, toch niet, want die is met vakantie. Drie weken. Als ze terugkomt, is hij misschien al dood. En mama... die maakt zich al zo vaak zorgen om hem.

Het liefste zou hij hier met papa over praten, maar die antwoordt nooit. Zijn foto staat op de schoorsteenmantel en daar lacht hij heel vriendelijk op. Maar Wolf kan zich die lach alleen van op die foto herinneren. Zelf was hij nog veel te jong toen de auto van papa tegen die boom knalde. Het was een eik, een extra reden waarom Wolf het mailtje helemaal

niet leuk vindt.

Hij overweegt even of hij het probleem kan oplossen door de mail gewoon te wissen. Nee, dat zal niet helpen, want de zinnen zitten al in zijn hoofd. Zelfs als hij zijn ogen sluit, kan hij ze lezen. Wolf krabt met beide handen in zijn haar. De nagels van alle tien zijn vingers schuren over zijn hoofdhuid. Dat helpt als hij moet nadenken. Op school vinden ze dat maar vreemd, maar dat heeft hem nog nooit belet om het te doen. Het is alleen vervelend tijdens een proefwerk, want dan moet hij telkens weer zijn pen neerleggen om te kunnen nadenken.

Iedereen van zijn klas vindt hem trouwens raar. Dat zeggen ze vaak waar hij bij staat, maar dat laat Wolf niet aan zijn hart komen. Hij zou er gemakkelijk vijf kunnen opnoemen die hij zelf ook maar raar vindt. De enige die hem echt nooit uitlacht omdat hij zich anders gedraagt, is Oona. Tijdens de pauze spelen ze vaak samen en laatst heeft ze hem zelfs uitgenodigd op haar verjaardagsfeestje thuis. Dat was heel leuk, want vanuit haar tuin konden ze via een poortje het park in.

Terwijl hij krabt, laat Wolf alle mogelijke opties nog eens door zijn hoofd passeren. Hij is er zeker van dat zijn hersenen met de juiste oplossing zullen komen. Hersenen zijn namelijk heel slim. Dat is bij iedereen

zo. Alleen vergeten sommige mensen soms om ze te gebruiken. Je zou ze ook zomaar kunnen vergeten, want ze vertegenwoordigen maar twee procent van je totale lichaamsgewicht, dus voor sommigen valt het vast niet op dat ze er zijn. In het geval van Wolf komt het erop neer dat zijn hersenen achthonderdveertig gram zouden wegen. Wel jammer dat hij nooit echt kan checken of dat wel klopt, maar hij kijkt er wel naar uit om te groeien en zwaarder te worden. Dan zal hij ongetwijfeld slimmer worden en meer weten. Als hij tenminste niet doodgaat voor zijn twaalfde. Gek toch dat zo'n klein deel van je lichaam zoveel energie kan verbruiken. Vijfentwintig procent van alle energie die een mens gebruikt, gaat naar de hersenen, heeft hij eens op het internet gelezen. Geen wonder dat hij vaak zo moe wordt van na te denken. En deze mail doet daar geen goed aan. Probeer maar eens niet te denken als je zo'n boodschap krijgt. Als hersenen konden kraken, zou het nu een hels kabaal zijn in zijn hoofd, daar is hij heel zeker van. Ineens vallen zijn vingers stil en weet hij heel duidelijk wat hem te doen staat. Hij gaat met niemand over deze mail praten, maar hij zal wel naar de eik gaan. Je eigen leven in gevaar brengen, is nooit een goed idee en hij wil in ieder geval twaalf jaar worden. Stel je maar eens voor dat mama al een cadeau

heeft gekocht. Dat zou best kunnen, want twaalf is toch wel een belangrijke verjaardag en zijn moeder houdt er net als Wolf zelf van om dingen goed op tijd te doen. Het zou toch wel heel vervelend zijn als zij met dat geschenk zou blijven zitten omdat hij er niet meer zou zijn, gewoon omdat hij een duidelijke – ook al is ze eigenlijk wel onduidelijk – boodschap naast zich heeft neergelegd.

Maar... zo zeker als hij zich een seconde geleden voelde, zo hard slaat de twijfel nu toe – wat als hij zijn leven juist in gevaar brengt door naar de eik te gaan? Die onbekende afzender zou immers iedereen kunnen zijn. Wat als het een gewetenloze moordenaar is die hem in de val wil lokken? Elke dag gebeurt er wel ergens in de wereld een moord, en meer dan een ook. Hij mag er niet aan denken dat hij zelf het slachtoffer zou worden. Wat moet hij in hemelsnaam doen? Wolf heeft ooit eens iets gelezen over iemand die voor een verscheurende keuze stond en toen had hij geen idee wat hij zich daarbij moest voorstellen, maar nu weet hij precies hoe dat voelt. Hij wordt constant heen en weer geslingerd tussen de verschillende argumenten in zijn hoofd.

Na veel wikken en wegen komt hij uiteindelijk tot een soort van verzoening tussen zijn angst en nieuwsgierigheid: hij besluit het erop te wagen.

Morgen, want nu is het veel te laat om nog iets te ondernemen. Binnen een halfuur komt mama thuis van haar werk. Dat betekent dat het eten binnen een dik uur op tafel staat, veel te weinig tijd om naar het park te lopen en al die stappen te zetten. Soms moet je kunnen wachten, heeft Marijke hem geleerd. Dat is niet altijd gemakkelijk, maar moeilijk gaat ook.

2 Verrassingen

Wanneer hij de volgende ochtend wakker wordt, heeft Wolf al meteen spijt dat hij tot vandaag gewacht heeft om iets te ondernemen. Hij had wel een goede reden om dat te doen, want mama zou het nooit goed hebben gevonden dat hij er niet was als ze van haar werk kwam, maar het blijft wel uitstellen. En precies dat is iets wat hij niet graag doet. In zijn hoofd koestert hij de gouden regel dat je niet moet uitstellen wat je vandaag al kunt doen. Kwestie van nooit te laat te zijn. Dat sommige mensen tot op het laatste ogenblik wachten om iets te doen, gaat er bij hem niet in. Dan vragen ze toch om problemen? Stel dat er op dat laatste moment iets gebeurt – het hoeft zelfs niets heel ergs te zijn – waardoor je niet kunt doen wat je nog moest doen. Dan sta je daar. Nee, alleen al bij het woord ‘uitstel’ gaat er een waarschuwingsslampje branden in zijn hoofd. Niet echt natuurlijk, want binnen in zijn hoofd is het vast stikdonker, zeker als hij zijn ogen dichtdoet, maar

Marijke noemt zoiets beeldspraak.

‘Dag mijn kleine Wolf,’ zegt mama als hij de keuken binnenkomt.

Hij is gewassen en helemaal aangekleed. Dat is veruit de meest handige manier om aan de dag te beginnen. Sommige mensen zitten in hun pyjama of kamerjas aan de ontbijttafel en houden het zelfs na het ontbijt nog een hele tijd uit om zo rond te lopen. Dat vindt Wolf een heel slecht idee, want stel je maar eens voor dat er iets onverwachts gebeurt waardoor je snel naar buiten moet. Iemand die je dringend nodig heeft bijvoorbeeld, of erger nog, een brand. Dan sta je daar in je pyjama. Onverwachte dingen zijn sowieso al heel vervelend, maar als je er niet op gekleed bent, maakt dat het alleen maar erger.

‘Goedemorgen, mama,’ zegt hij en hij geeft haar een kus.

Hij krijgt er een klinkende klapzoen voor in de plaats. Hij vertelt haar niet dat hij het helemaal niet leuk vindt dat ze hem ‘haar kleine Wolf’ noemt. Hij meet één meter vijfenvijftig en dat maakt hem de vijfde grootste van zijn klas. Maar mama kijkt altijd zo blij als ze hem zo noemt, dus zegt hij er niets van. Als hij twaalf is, zal ze zelf wel merken dat hij al groot is.

Bij die gedachte krimpt zijn maag een beetje samen.

Het lijkt alsof er binnen in zijn buik ineens minder ruimte is. Als zijn maag niet naar buiten wil uitpuilen, moet ze dus wel inkrimpen. Wat als hij nooit twaalf wordt? Soms wenste hij dat er een uitknop voor zijn hersenen was. Daar zou hij dan op klikken bij elke slechte gedachte. Misschien moet hij maar wetenschapper worden en zo'n knop uitvinden. Dat zal wel heel moeilijk zijn, maar als wetenschapper zullen zijn hersenen natuurlijk veel zwaarder zijn dan nu.

'Je kijkt zo zorgelijk, Wolfje,' zegt mama. 'Is er iets?' Hij haat het als mensen in zijn hoofd kijken. Marijke doet dat ook. Als hij daardoor niet overal tegenaan zou botsen, zou hij zijn ogen constant dicht willen houden. Gedaan met binnenkijken! Wat hij nog meer haat, is liegen, maar soms kan hij niet anders. Hij wil mama niet ongerust maken over die zorgwekkende mail en hij mag ook helemaal niets zeggen.

'Nee hoor,' antwoordt hij en hij trekt een gezicht dat veel opgewekter is dan hij zich vanbinnen voelt.

'Gelukkig maar,' zegt mama, 'want het wordt een leuke dag.'

Wolf kijkt haar met gefronste wenkbrauwen aan. Hij snapt niet wat er leuk is aan het zoeken naar die geheimzinnige opdracht en trouwens, daar weet ze